

Bulletin

Simon Wiesenthal-dokumentatiecentrum

Wenen

Simon Wiesenthal Instituut

Brussel

Stichting Wiesenthal Fonds

Alphen a/d Rijn

September 2011

Inhoud

Simon Wiesenthal Dokumentatie-centrum Wenen

A. "Wat zou U hebben gedaan" (Simon Wiesenthal)

B. Wiener Wiesenthal Instituut für Holocaust-Studien

*C. www.simon-wiesenthal-archiv.at
Dokumentationszentrum des Bundes jüdischer Verfolgter des Naziregimes*

D. Planning van Holocaust voor Joden in Palestina door Hitler en de Groot-Moefiti van Jeruzalem

Rapport Simon Wiesenthal Instituut Brussel (swib), vzw

A. Colleges in het Academie-jaar 2010-2011: Over de voorgenomen Shoah in Eretz Yisrael (nieuwe studies in Duitsland en de Verenigde Staten openbaren geheim Nazi-plan)

1. Hitlers Dschihad: Nationaal-socialistische radio-propaganda voor Noord-Afrika en Midden-Oosten (1939-1945)

2. Planning van de Shoah voor Joden in Palestina door Hitler en de Groot-Moefiti van Jeruzalem

*B. Programma van Simon Wiesenthal Instituut te Brussel vzw
Academiejaar 2011-2012*

C Als verrijkt uranium en raketten de hardware zijn, dan is opruiende taal en aansporing tot vijandschap en haat tegen Israël de software, die nodig is om de hardware aan te sturen (Elihu Richter en Israel Charney). Referaat Hans Jansen op congres 7 april 2011

D. Een grove leugen verspreidt zich over alle continenten van de wereld: Israël is een apartheidsstaat. Referaat Hans Jansen tijdens symposium 3 juni 2011

Stichting Wiesenthal-Fonds Alphen aan den Rijn

A. Staat van baten en lasten over 2010

B. Oproep aan donateurs om wetenschappelijk onderzoek te steunen

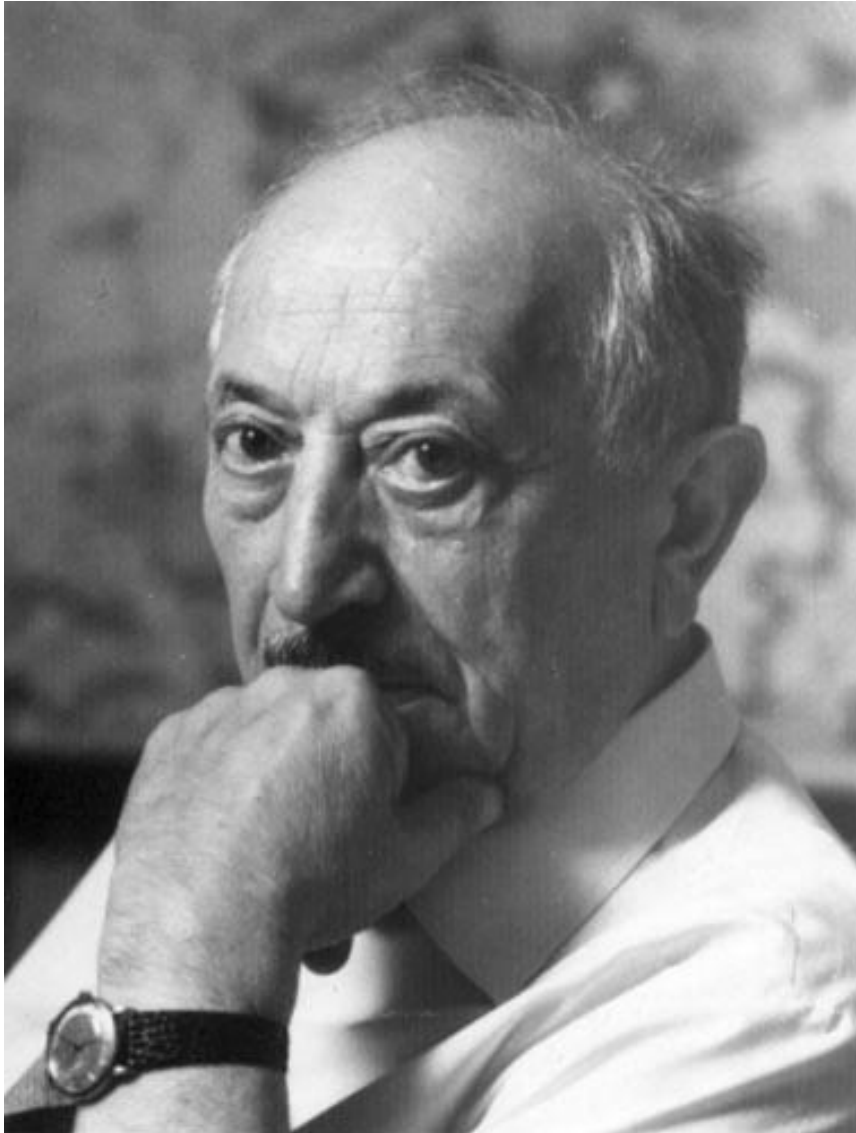
Simon Wiesenthal Dokumentatie-centrum Wenen

A. “Wat zou U hebben gedaan?” (Simon Wiesenthal)

Vorig jaar verscheen een nieuwe biografie van Simon Wiesenthal, die onder de titel *De nazijager. Het leven van Simon Wiesenthal 1908-2005*, werd geschreven door de Israëliische historicus en journalist Tom Segev en gepubliceerd door uitgeverij Balans te Amsterdam. Aan de hand van talrijke brieven, dossiers van geheime diensten en andere nieuwe bronnen schreef hij werkelijk een briljante biografie (die iedereen moet lezen!), omdat het een levendig en spannend levensverhaal is van een onvermoeibaar en zéér moedig strijder tegen het kwaad. Hij ondernam veel adembenemende acties en daarbij opereerde hij dikwijls helemaal alleen vanuit een klein kantoor in Wenen, tussen hoge stapels oude kranten en boeken. In talrijke recensies werd in binnen- en buitenland terecht opgemerkt dat dit de beste biografie is die over het leven en werk van Simon Wiesenthal is verschenen. Het leest als een boeiende roman!

Tom Segev schrijft ontroerend in hoofdstuk 13 over ontstaan en betekenis van *De Zonneloem*, dat zonder twijfel het belangrijkste werk is dat Wiesenthal in zijn leven heeft geschreven en werd vertaald in vele talen. Aan dit hoofdstuk ontleen ik hier een aantal fragmenten:

“De jacht op nazimisdadigers en de juridische en politieke strijd boden niet genoeg voldoening. Wiesenthal wilde ook een stem hebben in het ethische, filosofische, theologische en literaire discours waartoe de Holocaust had geïnspireerd. Dus schreef hij een verhaal met autobiografische inslag, dat draaide om een moreel dilemma. Toen het af was, in 1968, stuurde hij het naar een groot aantal schrijvers en intellectuelen en vroeg hun om commentaar. Enkele tientallen gaven toestemming hun opmerkingen bij zijn verhaal te publiceren. *De zonneloem*, zoals de titel luidt van het boek dat hieruit voortkwam, gaat over een van de vele gebeurtenissen die Wiesenthal tijdens de oorlog zijn overkomen. Het hoogtepunt van het verhaal is een dramatische ontmoeting met een SS'er, die in het militaire hospitaal lag en stervende was. De man stelde zich voor. Wiesenthal noemt hem alleen maar Karl, bij zijn voornaam. Hij was lid van de SS. Hij pakte Wiesenthal stevig bij zijn hand en zei dat hij met hem wilde praten over een vreselijke misdaad die hij een jaar eerder had gepleegd. Hij had deelgenomen aan de verovering van Dnjepetrovsk, een grote stad in het oosten van de Oekraïne. Hij beschreef de hevige gevechten van huis tot huis. In een straat stond een groep van tussen de honderdvijftig en tweehonderd Joden, onder wie vrouwen met baby's. Er stopte een vrachtwagen met bezineblikken, en de SS'ers gaven een paar Joodse jongeren de opdracht die naar een van de huizen te brengen. Vervolgens duwden de SS/troepen vloekend en schoppend alle Joden naar binnen. Een van hen gebruikte een zweep. Het huis was niet zo groot, maar al snel hadden ze er alle Joden in gepropt. Er kwam nog een vrachtwagen aan, vol Joden, en ook zij werden in het huis gedreven. Daarna gingen de deuren op slot. Wiesenthal wilde weggaan en stond op, maar de man vroeg hem te blijven en ging verder met zijn verhaal. De troepen kregen de opdracht een paar passen achteruit te doen, vervolgens de pinnen uit hun handgranaten te trekken en die door de ramen naar binnen te gooien. Het huis vloog in brand. Bij een raam op de tweede verdieping stonden een man met een kind in zijn armen en een vrouw. De man bedekte met zijn vrije hand de ogen van het kind en sprong naar buiten. De vrouw volgde. Ze werden doodgeschoten door de SS-ers. Er sprongen meer mensen naar buiten, sommigen stonden in brand en ook zij werden doodgeschoten. De gewonde SS'er praatte verder. Hij erkende zijn schuld. Spoedig zou hij sterven. Om vredig te sterven had hij vergeving nodig van een Jood. Hij vroeg Wiesenthal om vergiffenis. Maar Wiesenthal verliet zonder een woord de kamer. Wiesenthal dacht vaak terug aan Karl, de SS'er. Dan kwam ook de kwestie van vergeving weer terug. Hij merkte dat hij het niet zelf kon verwerken en wendde zich tot de grootste schrijvers en intellectuelen van zijn tijd. “Wat zou u hebben gedaan?” vroeg hij hun.

B. Wiener Wiesenthal Institut für Holocaust-Studien kantoren geopend

In Wenen komt een nieuw onderzoekscentrum voor de Holocaust ter nagedachtenis aan de overleden nazi-jager Simon Wiesenthal. In de zomer van 2005 werd het Wiener Wiesenthal Institut für Holocaust-Studien door zeven instellingen, waaronder ook het Wiener Simon Wiesenthal-dokumentationszentrum en de Israelitische Kultusgemeinde Wien, opgericht. Dat had de universiteit van Wenen aangekondigd. Het centrum, dat 14,5 miljoen euro gaat kosten, gaat het Weense Wiesenthal-Instituut voor Holocaustonderzoek heten, zei projectleider Anton Pelinka. Het moest rond 2010 klaar zijn. Pelinka zei dat Wiesenthal wilde dat de documentatie die hij gedurende jaren van speurwerk over de hele wereld had verzameld in We-

nen bewaard zou worden. Zo'n achtduizend documenten zullen aan het centrum worden toevertrouwd, waaronder dossiers van de Weense verzetsbeweging, de Oostenrijkse joodse gemeenschap en honderdduizenden documenten op microfilm afkomstig uit het Centraal Archief voor de Geschiedenis van het Joodse Volk in Jeruzalem. Omdat het in 2008 zeventig jaar geleden was dat Hitler Oostenrijk annexeerde en honderd jaar geleden was dat Simon Wiesenthal op 31 december werd geboren, hebben Alfred Gusenbauer (Bundeskanzler) en Wilhelm Molterer (Vizekanzler), als ook de gemeenteraad van de stad Wenen, in 2007 schriftelijk vastgelegd, dat in 2008 met de uitvoering van het nieuwe Weense onderzoeksinstituut voor de Holocaust (WWI), dat ook de naam van Wiesenthal zal dragen, zou worden begonnen. Vijentwintig Vip Persons van Oostenrijk hadden een aanbevelingscomitee gevormd om dit belangrijke project in Wenen uit te voeren. Begin januari 2009, onmiddellijk na de 100ste geboortedag van Simon Wiesenthal op 31 december 2008, is het Wiener Wiesenthal Instituut für Holocaust-Studien met zijn werk gestart en heeft het VWI een voorlopig bureau gevestigd aan het Desider Friedmann Platz 1.

**C. www.simon-wiesenthal-archiv.at
Dokumentationszentrum des Bundes jüdischer Verfolgter des Naziregimes**

“Wij, overlevenden, dragen niet alleen verantwoordelijkheid voor onze doden, maar ook voor de komende generaties. Wij moeten onze ervaringen aan hen doorgeven, opdat zij hieruit kunnen leren”(Simon Wiesenthal). Vóór zijn dood vertrouwde Simon Wiesenthal zijn medewerkers (Rosa Maria Austraat, Trude Mergili, Michaela Vocelka en Brigitte Lehner) de verantwoordelijkheid toe voor de verwerking, en voor een groot deel de digitalisering van de meer dan 3.000 dossiers die in zijn Weense Documentatiecentrum zijn opgeslagen. Deze documenten zijn over een periode van meer dan vijftig jaar verzameld en zij vertegenwoordigen in de eerste plaats essentieel bewijsmateriaal waarin de inspanningen van Simon Wiesenthal zijn opgetekend om in de nasleep van de Holocaust het recht te herstellen. Daarnaast geven zij echter ook een waardevol inzicht – vaak uit de eerste hand – in zulke uiteenlopende onderwerpen als de rassenleer en politiek van de nazi's, hun administratie van de Endlösung, de concentratiekampen, de misdaden van de Einsatzkommandos achter het Duitse front, de rol van artsen in de Holocaust, de ontsnappingsroutes van nazi-misdadigers na de oorlog, hoe de rechtelijke macht van verschillende landen te werk ging bij nazi-misdaden, de verjaringstermijn in Duitsland en de geslaagde acties om deze voor misdaden tegen de menselijkheid ingetrokken te krijgen, en vele andere.

We mogen ons gelukkig prijzen dat het Simon Wiesenthal Documentatiecentrum in Wenen een eigen website (www.simon-wiesenthal-archiv.at) heeft samengesteld, die werkelijk een schat aan informatie over leven en werk van Wiesenthal bevat. Zeer veel lezers van het Bulletin hebben hier al vele jaren naar uitgezien. Het Simon Wiesenthal Archief in Wenen beheert de erfenis van zijn naamgever Simon Wiesenthal. Het is van groot belang dat de vele geschriften van Wiesenthal worden bewaard, geordend en worden doorgegeven aan de komende generaties. Het gaat om het levenswerk van hem. Wij zijn bezig de zeer uitgebreide bestanden van het archief op een nuttige en vriendelijke wijze toegankelijk te maken. De documentatie van zijn levenswerk zal kunnen dienen als een bron voor de studie van het leven en werk van Wiesenthal zelf, voor het onderzoek naar het nationaal-socialisme, de Holocaust, de processen die na de oorlog tegen de nazi-misdadigers zijn gevoerd en hiermee samenhangende onderwerpen. Wij willen met deze website vertellen wie Simon Wiesenthal was en wat hij gedaan heeft, ons zelf voorstellen als zijn medewerkers en u een indruk geven van het veelomvattende archief.

Mag. Gertrude Mergli

geboren 1946 in Vöcklabruck/OÖ
Studium der Anglistik und Germanistik in U.S.A.
Mitarbeiterin von Simon Wiesenthal seit 1991

Arbeitsbereiche

2002: Einführung eines Datenbanksystems (Archiopteryx) zur Erfassung des Aktenbestands
im Dokumentationszentrum des B.J.V.N.

Mitarbeit bei Erschließung und Digitalisierung des NS-Aktenbestandes

Mag. Michaela Vocelka

geboren 1968 in Wien
Studium der Geschichte und Kunstgeschichte/Universität Wien
Schwerpunkt: österreichische Kulturgeschichte
seit Anfang 2002 als Archivarin und wissenschaftliche Mitarbeiterin im
Dokumentationszentrum des B.J.V.N.

Arbeitsbereiche

Archivleitung
Erschließung und Digitalisierung des NS-Aktenbestandes
Redaktion der Website

D. Projekt

Planning van Shoah voor een half miljoen Joden in Palestina door Hitler en de Groot-Moefti van Jeruzalem

In de zomer van 2003 was ik in Wenen om aan Simon Wiesenthal persoonlijk verslag uit te brengen van het wetenschappelijk onderzoek dat ik aan het Simon Wiesenthal Instituut te Brussel had verricht. Tijdens onze besprekingen, die vooral gingen over de Tweede Intifada die was uitgebroken, vroeg ik hem waar de virulente Jodenhaat van Iran, Hamas, Islamitische Jihad en Hezbollah vandaan komt. Wiesenthal liep naar de boekenkast en liet mij een klein boekje zien, dat hij in 1946 had geschreven om het geweten van geestelijke en politieke leiders in de wereld wakker te schudden.. De titel van het werkje luidt: *Grossmufti – Grossagent der Achse. Tatsachenbericht mit 24 Photographien*, Ried-Verlag, Salzburg-Wien 1946. Op de foto's zien we de Moefti van Jeruzalem samen met Hitler, Goebbels, Himmler, Eichmann, en de Bosnische vrijwilligers van de Waffen-SS. Simon Wiesenthal vertelde mij verder, dat hij het essay had geschreven, omdat hij diep teleurgesteld was door de Westerse mogendheden, die een van de grootste oorlogsmisdadigers niet door het Neurenbergertribunaal hadden laten berechten uit angst voor de Arabieren in het Midden-Oosten. Wiesenthal wees mij er op, dat zijn onderzoek naar leven en werk van deze medewerker van Hitler vele lacunes vertoont, omdat er onmiddellijk na de Tweede Wereldoorlog slechts beperkte bronnen beschikbaar waren. Hij sprak de wens uit dat ik misschien nog eens tijd zou kunnen vinden om over de Groot-Moefti van Jeruzalem een uitvoerige biografie te schrijven, omdat in de afgelopen decennia veel bronnen werden gepubliceerd. Welnu, de staf van het Simon Wiesenthal Instituut te Brussel heeft enkele jaren geleden tot grote vreugde van de medewerkers van het Wiesenthal Dokumentatiecentrum te Wenen en van de bestuursleden van de Stichting Wiesenthal-Fonds te Alphen aan den Rijn, besloten, om vanaf januari 2010 onderzoek en colleges helemaal te wijden aan *de samenwerking van Hitler met Hajj Amin al-Hussayni om ook de Joden in Palestina zo mogelijk uit de roeien*. **Hitlers erfenis wordt nu door Hamas, Islamitische Jihad, Hezbollah en anderen in het Midden-Oosten beheerd en aan komende generaties doorgegeven. Zij willen het karwei van Hitler afmaken!**

De resultaten van ons onderzoek aan het Simon Wiesenthal Instituut te Brussel zullen als boek worden gepubliceerd door Uitgeverij Jongbloed te Heerenveen. Het boek, getiteld ***De voorgenomen shoah in Eretz Yisrael (nieuwe studies in Amerika en Duitsland openbaren geheim Nazi-plan)***, zal worden opgedragen aan Simon Wiesenthal/Simon Speijer, die in hun strijd tegen het antisemitisme vrienden voor het leven zijn geworden.

Simon Wiesenthal Instituut Brussel (SWIB), vzw

e-mail: swib@pandora.be
Waversesteeweg 1789
PB 70 1160 Brussel
Tel.: 02/7208443 of 04473/693520

Het Academie-jaar 2010-2011 werd op donderdag 7 oktober geopend met twee colleges: Om 11 uur in de morgen hield professor Hans Jansen een college over *Hoe de Britse Protestant William Hechler de Joodse Staat stichtte*, en in de namiddag ging het over *De Holocaust begon niet in de gaskamers, maar met woorden van vijandschap en haat* (Prof.Dr.Erwin Cotler)

A. Colleges in het Academie-jaar 2010-2011: De voorgenomen Shoah in Eretz Yisrael (nieuwe studies in Duitsland en de Verenigde Staten openbaren geheim Nazi-plan)

1. Planning van Holocaust voor Joden in Palestina door Hitler en de Groot-Moefti van Jeruzalem

Historici waren altijd al van mening, dat de nazi's een half miljoen Joden in Palestina zouden hebben uitgeroeid, als de Duitse legers tijdens de Tweede Wereldoorlog onder aanvoering van Erwin Rommel erin geslaagd zouden zijn Noord-Afrika te veroveren. Die uitroeiing van de Joden aldaar zou in overeenstemming zijn geweest met de ideologie van de nazi's, voor wie ook veel Arabieren in landen van het Midden-Oosten grote sympathie koesterden. De nazi's hadden bij de genocide op de Joden in het Joods Nationaal tehuis zeker kunnen rekenen op de medewerking van Arabieren, die door hun geestelijke en politieke leiders, Mohammed Amin al-Husseini, de groot-Moefti van Jeruzalem, op alle mogelijke manieren werden opgezweept om Joden als hun ergste vijanden te zien en te doden. Maar tegelijkertijd geloofden historici in de afgelopen decennia ook, dat Hitler en de zijnen nooit een bijzonder plan hadden uitgewerkt om behalve de Joden in Europa, ook een half miljoen Joden in Palestina te vernietigen.

Welnu, nieuw archief-onderzoek heeft onlangs in deze stand van zaken grote verandering gebracht. Twee Duitse geschiedkundigen, Klaus-Michael Mallmann en Martin Cüppers publiceerden enkele jaren geleden in volume 35, Nr.1 van de Yad Vashem Studies in Jeruzalem, een opzienbarend essay, getiteld *Elimination of the Jewish National Home in Palestine: The Einsatzkommando of the Panzer Army Africa 1942*, waarin beide historici uitstekend documenteren (vaak tot in kleine details), dat de nazi's wel degelijk een bijzonder plan klaar hadden liggen om ook genocide te plegen op een half miljoen Joden in het Joods Nationaal Tehuis in Palestina. Toen het Duitse Afrikakorps onder leiding van Erwin Rommel in 1942 Tobroek, een havenplaats in het noord-oosten van Lybië, had ingenomen, en vervolgens voorbereidingen trof om via Egypte Palestina te veroveren, begon SS-Obersturmbannführer Walter Rauff, het speciale Einsatzkommando/Egypte te organiseren, dat zich bij Rommels troepen zou aansluiten om alle Joden in het Joods Nationaal Tehuis te doden. Walter Rauff vloog 20 juli 1942 naar Tobroek om zijn Einsatzkommando/Egypte onder het opperbevel van Erwin Rommel te plaatsen en diens instructies te ontvangen. Negen dagen later vloog Rauff vanuit Berlijn met de leden van zijn Einsatzkommando/Egypte naar Athene, om zich voor te bereiden op de uitvoering van hun opdracht: het doden van alle Joden in het Joods Nationaal Tehuis, nadat Rommel de te verwachten overwinning in Egypte zou hebben behaald. Het Einsatzkommando/Egypte zou onder leiding van Walter Rauff in Palestina met medewerking van de Arabieren op dezelfde wijze gaan opereren als de Einsatzkommando's tijdens de Operatie Barbarossa in de Sovjet-Unie deden, waar ze al meer dan één miljoen Joden in mobiele gaskamers hadden gedood.

Het is niet toevallig dat Hitler Walter Rauff had benoemd tot SS-Obersturmbannführer van het bijzondere Einsatzkommando/Egypte, omdat Rauff nauw betrokken was geweest bij de genocide op de Joden in de Sovjet-Unie. Hij was een van de belangrijkste organisatoren van de massale uitroeiing van de Joden tijdens de Operatie Barbarossa. Het was vooral zijn taak om de Einsatzkommando's, die het fusilleren en vergassen van de Joden voor hun rekening namen, technisch goed uit te rusten met voertuigen en munitie. In september 1941 had hij aan Friedrich Pradel, die verantwoordelijk was voor het transport van de leden van het Kommando van de ene stad naar de andere, de opdracht gegeven om voor het doden van Joden bestelwagentjes om te bouwen tot gaskamers. Dat bleek een uitkomst en daarom liet Walter Rauff in het najaar van 1941 dertig vergassingscamions bouwen om Joden een afschuwelijke dood in te jagen. Op dezelfde wijze zouden de Joden in Palestina als ongedierte worden verdelgd. Zoals de Einsatzkommando's in de Sovjet-Unie betrekkelijk kleine eenheden vormden, omdat ze konden rekenen op de mederwerking van de plaatselijke bevolking, zo bestond het Einsatzkommando/Egypte slechts uit vierentwintig leden, omdat Rauff rekende op een massale medewerking van de Arabische bevolking in Palestina.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog geloofden de Duitsers, dat de Arabieren in Palestina en het Midden-Oosten anticipeerden op een Duitse overwinning, die met zich zou mee brengen, dat niet alleen Europa maar ook het Midden-Oosten "Judenrein" zou worden. In 1942 noteerde de SS-er Walter Schellenberg, dat "de Arabieren hoopten dat Hitler zou komen om Palestina en het hele Midden-Oosten van alle Joden te zuiveren. Voor de Arabieren is Veldmaarschalk Erwin Rommel een legendarische persoonlijkheid geworden. Daarom vragen de Arabieren telkens weer, wanneer de Duitsers nu eindelijk zullen komen". Rommel en de Nazi-leiders dachten in het begin dat het niet moeilijk zou zijn El Alamein te veroveren en dat vervolgens de invasie in Palestina niet veel problemen met zich zou meebrengen. Maar in September 1942 werden de Duitse legers in El Alamein verslagen. Dit betekende dat er voorlopig geen sprake kon zijn van een verovering van Egypte en een invasie in Palestina. Daarom keerden de leden van het bijzondere Einsatzkommando/Egypte, dat in Athene klaar stond om naar Egypte te vliegen en zich te voegen bij het Afrikakorps van Rommel, naar Berlijn terug. De Joden in Palestina hadden in grote angst gezeten, omdat de Duitse legers na de verovering van Tobroek al op weg waren Palestina binnen te trekken, de leden van het bijzondere Einsatzkommando/Egypte in Athene op het vliegveld met de mobiele gaskamers al klaar stonden om naar Egypte te vliegen en tenslotte onnoemelijk veel Arabieren bereid waren Joden te doden, voordat zij hen zouden doden. Rommels nederlaag te El Alamein, als gevolg waarvan de verovering van Egypte en de invasie in Palestina niet doorgingen, betekende een zeer belangrijk keerpunt in de Tweede Wereldoorlog: de voorgenomen planning van de Shoah in Eretz Yisrael door Hitler en de zijnen kon niet worden uitgevoerd. De Geallieerden hebben met de overwinning die ze in september 1942 te El Alamein (Egypte) behaalden en de opening van de 2de verdedigingdlinie in november 1942 in Noord-Afrika tijdens de Tweede Wereldoorlog, het leven gered van 500.000 Joden in Eretz Yisrael.

Van oktober 2010 tot en met mei 2011 werden elke donderdagmiddag aan het Simon Wiesenthal Instituut te Brussel (SWIB) van 14.30 uur tot 16.30 colleges gegeven over dit nieuwe onderzoek: *De planning van Holocaust voor Joden in Palestina door Hitler en de Groot-Moeffti van Jeruzalem*. We gebruikten de Franse vertaling van het boek van Mallmann en Cüppers. In 2007 publiceerden zij hun boek *Halbmond und Hakenkreuz. Das Dritte Reich, die Araber und Palästina*, Wissenschaftliche Buchgesellschaft Darmstadt. In 2009 verscheen een Franse vertaling hiervan, onder de titel *Croissant fertile et croix gammée. De Ille Reich, les Arabes et la Palestine*. Hieraan werden 65 college-uren besteed. Het spreekt vanzelf dat ook aan het bestuderen van het vele nieuwe materiaal van de onderzoekers Mallmann en Cüppers héél veel tijd moest worden besteed.

2. Hitlers Dschihad: Nationaal-socialistische radio-propaganda voor Noord-Afrika en Midden-Oosten (1939-1945)

Op 7 juli 1942 deed Haj Mohammad Amin al-Husseini, de Grootmoefiti van Jeruzalem en een van de trouwste vazallen van Adolf Hitler, in een Arabische uitzending vanuit Zeesen, ten zuiden van Berlijn, in een lange toespraak een indringende oproep aan alle moslims in het Midden-Oosten: **“Doodt de Joden, waar je hen tegenkomt, vóórdat zij jullie allemaal om het leven brengen! Dit behaagt God, de geschiedenis en de godsdienst!”**. Er waren destijds ongeveer 120.000 shortwave radios in het Midden-Oosten (in Palestina 40.000 en in Egypte 60.000), waarop de toespraak van de geestelijke en politieke leider was te horen.

Toen het Afrikakorps van Rommel in de zomer van 1942 nog maar honderdtwintig kilometer van Alexandrië was verwijderd, wachtten veel inwoners van Cairo met smart op de Duitsers, omdat zij hen zagen als bevrijders. De Joodse gemeenschap in Palestina (een half miljoen, onder wie veel vluchtelingen uit Europa) had het Spaans benauwd gekregen, omdat zij zich goed realiseerde, wat haar lot zou zijn als de Duitse legers Palestina binnenvielen: namelijk de verwoesting van het Joods Nationaal Tehuis. Palestina, Brits mandaatgebied, was intussen een kruidvat geworden, waar telkens opnieuw in veel steden pogroms uitbraken (1921, 1929, en 1936-1938), die door de Grootmoefiti van Jeruzalem werden georganiseerd. Er was al een Einsatzkommando/Egypte samengesteld onder leiding van Walter Rauff, die klaar stond om zich bij het Afrikakorps van Rommel te voegen en die al de opdracht had gekregen in Palestina een half miljoen Joden uit te roeien. En zoals het ging in Polen en de Sovjet-Unie, hoopten de leden van het speciale Einsatzkommando/Egypte, dat zij bij de genocide op de Joden in het Midden-Oosten, konden rekenen op de daadkrachtige ondersteuning van de plaatselijke bevolking, in concreto de Moslims.

De nazi's hebben tijdens de Tweede Wereldoorlog heel veel gedaan om in Noord-Afrika en het Midden-Oosten de sympathie en medewerking te werven van de aldaar wonende moslims. Zij hadden zeer nauwe contacten gesmeed met de Grootmoefiti van Jeruzalem, Amin al-Husseini, die vanaf november 1941 in Berlijn leefde en werkte. Na de machtsovername door Adolf Hitler leverde Berlijn wapens aan de Palestijnse Arabieren, die streed tegen de Britten en de Joden. Er kwamen meer pro-fascistische Arabische exilanten naar Berlijn. Er werd later zelfs een aparte Waffen SS-eenheid van Moslims samengesteld. Omdat in de landen van het Midden-Oosten de Britten en de Fransen de lakens uitdeelden, konden de nazi's alleen hun invloed laten gelden door propaganda te maken voor de strijd van de As-mogendheden tegen de Britten en de Joden. Daarom wierpen Duitse piloten tijdens de opmars van de legers van Rommel vele honderdduizenden brochures en folders uit boven de steden in Noord-Afrika. Maar vooral de radio (een kortegolfzender die in het zuiden van Berlijn was geplaatst), was een machtig wapen voor Hitler en de zijnen om sympathisanten en medewerkers onder de moslims te werven. Deze kortegolfzender heeft tussen 1939 en 1945 maar liefst zesduizend uur in perfect Arabisch, programma's in de ether gestuurd, bestemd voor de moslims in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Deze programma's bevatten nieuwsberichten, muziek en commentaar. De inhoud van deze uitzendingen, die dag en nacht plaatsvonden, komt volmaakt overeen met die van het weekblad *“Der Stürmer*, dat vanaf het begin van de twintiger jaren van de vorige eeuw tot aan het einde van de Tweede Wereldoorlog in Berlijn door Julius Streicher werd uitgegeven. De speciale staf die in de propaganda-afdeling van het ministerie van Buitenlandse zaken, onder leiding van Kurt Münzel van het Orientreferat, deze Arabische uitzendingen verzorgde, was op één na de grootste van alle werkcómittees in de verscheidene ministeries. De teksten van alle Arabische uitzendingen waren doordrongen van een ongehoord virulente Jodenhaat, die geest en hart van miljoenen moslims in het Midden-Oosten heeft vergiftigd.

Historici hebben altijd geweten dat de Nazi's tijdens de Tweede Wereldoorlog vanuit Berlijn radio-uitzendingen naar het Midden-Oosten verzorgden, maar van de geluidsbanden heeft

men niets teruggevonden. Men dacht dat ook deze geluidsbanden door het bombardement op Berlijn verloren waren gegaan of dat het einde van oorlog was vernietigd. Enkele jaren geleden deed de Amerikaanse historicus Jeffrey Herf een sensationele ontdekking in het Nationaal Archief van de staat Maryland. Hij vond daar een zeer uitgebreid bestand van een zekere Alexander Kirk, die in 1941 tot ambassadeur in Cairo was benoemd. Onder zijn leiding vertaalde een hele staf van "Arabisten" op de Amerikaanse ambassade elke week heel ijverig verbatim de *Achsen-Rundfunksendungen in Arabischer Sprache* in het Engels. De vertaling werd getelegrafeerd naar de Amerikaanse en Britse regering in Washington en Londen en naar andere regeringen die met de Geallieerden verbonden waren. Het is duidelijk dat deze vertaling voor historici en politieke leiders van onschatbare waarde is. Opmerkelijk is, dat dit bestand al in 1973 werd vrijgegeven voor historisch onderzoek, maar dat er helemaal geen aandacht aan werd gegeven. Jeffrey Herf was de eerste wetenschapper die zich in dit materiaal verdiepte en sinds enkele jaren erover schreef.

Thema's die regelmatig in de Arabische uitzendingen terugkeren, zijn: een grenzenloze Jodenhaat, het voornemen om het Joods Nationaal Tehuis in Palestina te verwoesten, de mateloze vijandschap tegen Britten, Amerikanen en Bolsjewisten, die gezworen handlangers zijn van de Joden, het afschudden van het brute koloniale juk in het midden-Oosten, en tenslotte het accentueren van de diepe verbondenheid van de radicale Islam met het nationaal-socialisme. De inhoud van de zesduizend uur durende Arabische radio-uitzendingen naar het Midden-Oosten maakt onomstotelijk duidelijk, dat de politieke leiders onder de nazi's de diepste overtuiging koesterden, dat de "prediking" van een radicaal antisemitisme en antizionisme onontbrekelijk was om de harten van de Arabieren en Moslims in het Midden-Oosten voor zich te winnen. Tijdens de oorlog (1939-1945) herhaalde men in de uitzendingen als een refrein, dat de Tweede Wereldoorlog een joodse oorlog was, die de Joden op sluwe wijze waren begonnen om in Palestina een Joodse staat te stichten, die zich verder zou uitbreiden om de hele Arabische en Islamitische wereld te domineren. Bovendien kon men in de uitzendingen bijna onophoudelijk horen, dat de Joden in het midden van de 20ste eeuw waren begonnen de Islam te vernietigen, zoals hun voorvaderen in de afgelopen dertien eeuwen overal in de wereld hadden gedaan. Een overwinning van de Geallieerden zou een overwinning van de Joden met zich meebrengen, terwijl een overwinning van de As-mogendheden zou impliceren de bevrijding van de Arabische volkeren van het Britse en Amerikaanse juk en van het Joodse imperialisme. Als de As-mogendheden zouden triomferen, dan zou de stichting van een Joodse staat in Palestina absoluut onmogelijk zijn. Dan zou er ook een Europa komen met politieke en geestelijke leiders die de Islam eindelijk respecteren.

Van oktober 2010 tot en met mei 2011 werden elke donderdagmorgen aan het Simon Wiesenthal Instituut te Brussel (SWIB) van 11.00 uur tot 13.00 colleges gegeven over dit nieuwe onderzoek van Jeffrey Herf: *Hitlers Dschihad: Nationaal-socialistische radio-propaganda voor Noord-Afrika en Midden-Oosten*. Hieraan werden 65 college-uren besteed. Het spreekt vanzelf dat ook hier aan het bestuderen van het nieuwe en zeer uitgebreide archief-materiaal van de Amerikaanse onderzoeker Jeffrey Herf héél veel tijd moest worden besteed. De inhoud van beide nieuwe studies vullen elkaar aan, want zonder de haatcampagne tegen het Joods Nationaal Tehuis in Palestina zou er nooit een concreet plan zijn uitgewerkt om dit Tehuis van de Joden te verwoesten. Zoals we het vorig jaar deden hebben wij ook voor deze zomer colleges gepland, omdat we van plan zijn om ons onderzoek over *De voorgenomen Shoah in Eretz Yisrael (nieuwe studies in Duitsland en de Verenigde Staten openbaren geheim Nazi-plan)* af te sluiten en het kalender/jaar 2012 (met een eventuele uitloop tot de zomer van 2013) te besteden aan het componeren én schrijven van een boek hierover, waarin ook duidelijk wordt dat de erfenis van Hitler en de zijnen nu door Iran, Hamas, Hezbollah en de Islamitische Jihad wordt doorgegeven om het karwei van de Führer af te maken, namelijk de vernietiging van de staat Israël. Dat wordt een hele klus, die veel tijd vraagt. Het materiaal dat op onze tafel ligt is zeer uitgebreid. De resultaten van ons onderzoek zullen worden ge-

publiceerd door uitgeverij Jongbloed te Heerenveen en het boek zal worden opgedragen aan Simon Wiesenthal en Simon Speijer.

**B. Programma van Simon Wiesenthal Instituut te Brussel (SWIB) vzw
Academiejaar 2011/2012**

*Opening
Dinsdag 4 Oktober 2011
's morgens van 11 uur tot 13.00 uur
een eerste college over:*

1. *"Kill A Jew –Go To Heaven" (Palestijns onderwijs van virulente haat tegen Israël en de Joden)*

*'s middags om 14.30 uur tot 16.30 uur
een tweede college over:*

2. *.Wereldraad van Kerken: "Het bestaan zelf van de staat Israël is een zonde"(6 Juli 2011)*

*Programma academiejaar 2011/2012
SWIB organiseert op elke
Dinsdag van de maand (behalve in de kerstvacantie)
de volgende colleges:*

1. *Hitlers Dschihad: Nationaal-socialistische radio-propaganda voor Noord-Afrika en Midden-Oosten
van oktober 2011 tot en met mei 2012*

colleges 's ochtends van 11.00 uur tot 13.00 uur

2. *Planning van Holocaust voor Joden in Palestina door Hitler en de Groot-Moefti van Jeruzalem
van oktober 2011 tot en met mei 2012*

colleges 's middags van 14.30 uur tot 16.30 uur

De colleges worden gegeven door Dr.Hans Jansen, jarenlang professor van de James W.Parkes Leerstoel (verbonden aan de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte van de Vrije Universiteit te Brussel), in de geschiedenis van christelijke literatuur over Joden en Jodendom. De opening van het academiejaar op dinsdag 8 oktober 2010 vindt plaats en de colleges worden gegeven in: Het Gemeenschapscentrum Den Dam, Waverse Steenweg 1747, Oudergem (Brussel).

Simon Wiesenthal Instituut Brussel (SWIB)
Omer Vandenhede, voorzitter
Yvonne Caluwaerts, secretaresse

Ter attentie:

De nazi-jager. Het leven van Simon Wiesenthal (1908-2005)

Auteur: Tom Segev

Uitgeverij Balans te Amsterdam

ISBN: 97894 600 32134

448 pagina's

In elke boekhandel te koop

Van Jodenhaat naar zelfmoordterrorisme. Islamisering van het Europese antisemitisme in het Midden-Oosten

Auteur: Dr.Hans Jansen

Uitgever: Groen (Jongbloed) te Heerenveen

ISBN: 9058296229

1050 pagina's

Prijs: slechts 39,95 Euro

2de editie

In elke boekhandel te koop

Protest van Erasmus tegen renaissance van Hebreeuwse literatuur

Auteur: Dr.Hans Jansen

Uitgever: Groen (Jongbloed), te Heerenveen

ISBN 9789058299611

135 pagina's

Prijs: 12,50 Euro

In elke boekhandel te koop

C. “Als verrijkt uranium en raketten de hardware zijn, dan is opruiende taal en aansporing tot vijandschap en haat tegen Israël de software, die nodig is om de hardware aan te sturen”(Prof.Elihu Richter en Prof.Israel Charney).

Cartoon In PA Daily: Pregnant Palestinian Woman: 'I'm In My Eighth Month With A Shahid [Martyr]'

**Cartoonist: Muhammad Saba'ana
Source: Al-Hayat Al-Jadida, Palestinian Authority, March 22, 2010**

Op 4 april 2009, aan de vooravond van Pesach, deden Prof.Elihu Richter en prof. Israel Charney van de Hebreeuwse universiteit te Jeruzalem, in een brief aan de Israëlische regering een indringende oproep om de zogenaamde *Declaration of Principles* van de Oslo-akkoorden, die in 1993 tussen de PLO en de Israëlische regering waren gesloten, eindelijk eens serieus te nemen¹. In deze verklaring had de PLO ermee ingestemd dat het beëindigen

¹ Westerse media hebben aan deze indringende oproep van twee Israëlische wetenschappers geen enkele aandacht geschonken. Prof.Dr.Hans Jansen sprak hierover tijdens het congres over het op-laaierend antisemitisme (georganiseerd door Christians for Israel International), dat op 7 april 2011 in

van de haatcampagne tegen Israël een éérste vereiste, een *conditio sine qua non* is, om het vredesproces te doen slagen. Volgens genoemde hoogleraren hadden achtereenvolgende regeringen in Israël veel te weinig haar protest laten horen tegen het onmiskenbare feit dat de Palestijnse Autoriteit nauwelijks iets ondernam om in de media de stem van haat tegen Israël tot zwijgen te brengen. Richter en Charney laten sindsdien onophoudelijk horen dat dit protest eindelijk eens een integraal aspect dient te worden van de politiek van de Israëlische regering.

Israël wordt niet alleen bedreigd door de Palestijnse Autoriteit (PA), maar door de hele islamitische wereld, die dagelijks wordt overspoeld door een endemische, giftige haat. Omdat in veel moslimlanden aanhangers van Mohammed in de media worden opgehitst Joden vijandig gezind te zijn, zal de giftige uitwerking hiervan van de ene op de andere generatie worden overgedragen. De gevaren die een dergelijke campagne van vijandschap en haat oproepen, scheppen *een cultuur van de dood*, waarvan vooral Arabische jongeren het slachtoffer zijn geworden. De tol die betaald moest worden, is schrikbarend hoog: sinds het einde van de 2de Wereldoorlog zijn twaalf miljoen moslims het slachtoffer geworden van oorlogen en andere vormen van geweld.

Het Iraanse regime is het epicentrum van een internationale as van genocidale terreur. Iran en zijn bondgenoten (Hezbollah, Hamas, Syrië) bezigen in de media genocidale haat-taal om de *Twee-Staten Oplossing* te veranderen in de *Twee-Fazen Oplossing*, dat wil zeggen dat het uiteindelijk gaat om de vernietiging van Israël. Behalve Hezbollah, Hamas, en Syrië, werken ook Noord-Korea, Venezuela en Noord-Soedan samen met Iran. En de Palestijnse Bevrijdingsbeweging (PLO), die Khomeini in Iran aan de macht hielp, voelt zich gesteund door de internationale as van genocidale terreur.

In de afgelopen jaren hebben Israëlische regeringen telkens weer opnieuw territoriale concessies gedaan (*Land for Peace*), maar ze hebben niet tot minder maar wel tot meer terreur en dood geleid (*Territory for Terror*). We weten wat de dramatische gevolgen zijn geweest van de terugtrekking van het Israëlische leger uit Libanon en Gaza. Het is aan geen twijfel onderhevig dat de escalatie van Palestijns geweld mede wordt veroorzaakt door de virulente campagne van haat tegen Israël, die door de Palestijnse Autoriteit wordt gesanctioneerd!

We kunnen volgens de beide Israëlische wetenschappers geen enkele duurzame politieke overeenkomst tussen Israël en de Palestijnse Autoriteit verwachten, als zij wordt ondermijnd door een wijdverspreide haat-campagne in onderwijs, in lesprogramma's op school, in preken van imans in moskeeën, in toespraken van politici, in televisie- en radioprogramma's, in trainingen op zomerkampen, en last but not least in de elektronische media. Om de verhouding tussen de prediking van de catechese van haat door de Palestijnen en de gevolgen hiervan in hedendaagse taal te formuleren, schreven beide wetenschappers: "*Als verrijkt uranium en raketten de hardware zijn, dan is opruiende taal en aansporing tot vijandschap en haat tegen Israël de software. Je hebt de software nodig om de hardware aan te sturen*". De zelfmoordkommando's van de Palestijnen zijn onverbrekelijk verbonden met wat zij elke dag in alle vormen van het lager en hoger onderwijs over de Joden te horen krijgen. Sinds de Oslo-akkoorden in 1993 zijn gesloten, hebben noch Israël noch onderhandelaars van buiten geëist, dat er een einde moest worden gemaakt aan de wijdverspreide haatcampagne van de PA en de PLO, die hét grote struikelblok vormt voor verzoening en wederzijds respect voor leven, voor leven en laten leven. Beide, de Palestijnse Autoriteit en de PLO hebben na de Oslo-akkoorden al meer dan vijftien jaar elke vorm van terreur tegen het Joodse volk geëntameerd en gesanctioneerd.

Nijkerk werd gehouden. Dit is de tekst van het referaat dat hij heeft gehouden. Aan dit bijzonder vruchtbare congres namen maar liefst tweehondervijftig mensen deel uit Nederland, België en Israël. Op verzoek van de deelnemers wordt de tekst van dit referaat gepubliceerd in dit nummer van het Simon Wiesenthal Bulletin, September 2011.

Daarom, aldus de beide wetenschappers, moeten Israël en al diegenen in de wereld, die betrokken zijn bij de oplossing van het Israëlisch-Palestijnse conflict, nu onmiddellijk iets doen, wat zij nooit eerder hebben gedaan en wat zij wel, gezien de *Declaration of Principles* van de Oslo-akkoorden, hadden moeten doen. Zij moeten allereerst de wijdverspreide taal van haat en aansporing tot genocide en genocidale terreur definiëren, opsporen, controleren en registreren. Zij moeten het materiaal specificeren en van de Palestijnse Autoriteit tastbare resultaten eisen met betrekking tot het beëindigen van de haatcampagne tegen de Joodse staat. Omdat de PA die campagne blijft sponsoren, hebben we te maken met een zeer ernstige vorm van “staats”-antisemitisme! Omdat in de politiek van Israël en zijn bondgenoten (de Verenigde Staten en de Europese Unie) het protest tegen dit antisemitisme van de PA niet structureel was opgenomen, liepen alle onderhandelingen in de afgelopen vijftien jaar stuk en was er geen enkel uitzicht op verzoening tussen beide volkeren. Beide wetenschappers schrijven onomwonden aan de Israëlische regering: “Als wij nu en in de komende jaren dezelfde fouten maken, zal de overleving van Israël als Joodse staat in de waagschaal worden geworpen”.

Israël en al diegenen die bezorgd zijn voor zijn toekomst, moeten de geschiedenis van de Joodse staat opnieuw vertellen. Het is noodzakelijk dat de Israëlische regering een nieuw standpunt inneemt als het gaat om de oplossing van het Israëlisch-Palestijnse conflict. Elihu Richter en Israël Charny denken aan de volgende principes:

Meer dan ooit te voren draagt de wereld nu de verantwoordelijkheid de Joodse staat te verdedigen tegen de wijdverspreide gevaren van genocide en genocidale terreur. Het Joodse volk, dat is teruggekeerd naar zijn voorvaderlijk thuis, heeft altijd de verantwoordelijkheid geaccepteerd om zichzelf te verdedigen. Als gevolg van een resolutie van de Verenigde Naties in 1947 was Israël de eerste natie die kon worden gesticht, maar nu is Israël ook de eerste die wordt bedreigd met nucleaire genocide. Voor de oplossing van het Israëlisch-Palestijnse conflict is het een *conditio sine qua non*, een eerste vereiste, dat het nucleaire gevaar van Iran wordt afgewend, dat er een einde komt aan de virulente haatcampagne tegen Israël, dat leden van Hamas en Hezbollah niet langer worden getraind door Teheran, én dat terreurgroepen als Hezbollah en Hamas geen wapens meer ontvangen uit het land van Komeini. In de strategie moet centraal staan, dat Iraans wijdverspreide en door de staat gesanctioneerde taal van haat en aansporing tot het plegen van genocide op Israël, klip en klaar worden verboden. Het gaat erom dat de gevaren van nucleaire genocide en genocidale terreur worden afgewend. Preventie van genocide vereist dat de Verenigde Naties, de Verenigde Staten, de Europese Unie en Rusland (*Het Kwartet*) onmiddellijk gebruik maken van de bestaande internationale wetgeving om Iraanse leiders en hun bondgenoten voor het gerecht te dagen, die persoonlijk verantwoordelijk zijn voor het voeren van de afschuwelijke haatcampagne tegen Israël (“Israël is een kanker”, “Israël is een microbe”, “Israël is een smerig lijk” enz. enz.). Bescherming en respect voor individueel leven en menselijke waardigheid vereisen verder, dat de Palestijnse Autoriteit terreur en het aanzetten tot terreur om Israël te vernietigen, overeenkomstig de Oslo-akkoorden radicaal afzweert, Zolang de brandende lucifer van vijandschap en haat niet wordt gedoofd, kan Israël het slachtoffer worden van een nucleaire brand! Het staken van de *incitement to genocide* is een eerste vereiste om de vredesbesprekingen tussen de Israëlische regering en de Palestijnse Autoriteit weer vlot te trekken².

Omdat genoemde wetenschappers niet alleen op de Israëlische, maar niet minder op de Amerikaanse regering een indringend appèl wilden doen om de Palestijnse Autoriteit te dwingen een halt toe te roepen aan de haatcampagne tegen Israël, benaderde professor Elihu Richter senator George Mitchell, de speciale afgezant van de Amerikaanse president

² Van deze brief, die de beide wetenschappers Richter en Charney op 4 april 2009 aan Benjamin Netanyahu stuurden, ontving Simon Pères, de president van Israël, een afschrift.

voor het Midden-Oosten. Hij schreef hem op 16 april 2009 een klein essay, getiteld *Want Peace? Stop the endemic hate language and incitement against Israel*, waaraan ik het volgende ontleen: "Zoals veel Israëliërs die instemden met de Oslo-akkoorden van 1993, werd ik in de afgelopen jaren bijna gewurgd door wanhoop: wij hebben namelijk ontdekt dat het adagium *Land voor Vrede* is veranderd in *Territorium voor Terreur!* Zoals velen die lang en intensief hebben nagedacht over de problemen in ons land, ben ik serieus tot de conclusie gekomen, dat wij niet meer moeten spreken over het vredesproces tussen Israël en de Palestijnen. "Het vredesproces", dat is trouwens een heel vage uitdrukking, in feite gaat het natuurlijk om: respect voor het leven, leven en laten leven en vooral waardigheid voor allen! Het is tragisch dat het vredesproces heeft geresulteerd in duizenden Israëliërs en Palestijnse doden!"

"Ik heb groot respect voor de wijze waarop u bemiddelt in het conflict tussen Israël en de Palestijnen, waarbij u uitgaat van de filosofie van *het conflict-model*. Ik heb de indruk gekregen dat u van oordeel bent dat alle meningsverschillen tussen beide volkeren op deze wijze kunnen worden opgelost. Toch durf ik u eerlijk te zeggen, dat deze aanpak van het probleem niet relevant is voor dit land in het midden-Oosten. Het Israëlisch-Palestijnse conflict wordt nu overschaduwed door asymmetrische existentiële gevaren, omdat Israël dodelijk wordt bedreigd door kernwapens die Iran wil fabriceren, door een ongehoord felle haatcampagne die Iraanse politieke en geestelijke leiders tegen Israël voeren én door de financiële steun die de Iraanse regering verleent aan de genocidale terreur van Hamas en Hezbollah. De Iraanse regering roept terreurgroepen onophoudelijk op Israël van de kaart te vegen. Zoals wij weten van de genocide op zes miljoen Joden in Europa en niet minder van de genocide in Rwanda in Afrika, is de taal van de haat en de oproep om de vijand te vernietigen, de voorspeller, de initiator, de katalisator en de promotor van de uiteindelijke genocide zelf. *Als raketten en bommen de hardware van de genocide zijn, dan zijn de woorden (de haatcampagne tegen Israël) de software, die nodig is om de hardware aan te sturen! Woorden doden!* Arthur Koestler zei in 1978: 'Oorlogen breken niet uit voor territorium, maar voor woorden! *Het dodelijkst wapen van de mens is de taal*. Zoals de mens vatbaar is voor infectieziekten, is hij gevoelig om door slagers te worden gehypnotiseerd! En waar een epidemie heerst, wordt de groep het slachtoffer'"

"Welke krachtige en stoutmoedige stappen zal de regering in Israël zetten om politieke en juridische acties te ondernemen tegen de door de 'staat' gesanctioneerde taal van haat en vijandschap tegen Israël, die onophoudelijk wordt gehoord in moskeeën, in het lager en hoger onderwijs, in de massa-media, aan universiteiten en in het Parlement. De wijd verspreide ophitsing om Israël te haten en te vernietigen is hét grote struikelblok voor vrede en verzoening in het Midden-Oosten. De waarden van leven en laten leven moeten in de plaats komen van *de cultuur van de dood*, de demonisering en ontmenselijking van Israël, die nu in het hele Midden-Oosten het dagelijks leven van de moslim-wereld bepalen. Deze *cultuur van de dood* heeft sinds het einde van de 2de Wereldoorlog al het leven gekost aan twaalf miljoen moslims".

Deze indringende oproep op 4 en 16 april 2009 van twee professoren van de Hebreeuwse universiteit aan de Israëlische en Amerikaanse regering, heeft verstrekkende gevolgen gehad. George Mitchell, die het hardgrondig eens was met de analyse van de beide hoogleraren, herinnerde zich dat Dennis Ross, een van zijn eminente voorgangers in het Midden-Oosten, in zijn boek *The Missing Peace* (1998) tot dezelfde conclusie was gekomen als Elihu Richter en Israel Charny: Ross probeert in het 800 pagina's tellende boek te analyseren waarom de Oslo-akkoorden waren mislukt. Hij levert felle kritiek op de Amerikaanse regeringen, die het thema van de Palestijnse haatcampagne voortdurend verontachtzaamden en negeerden: "The Palestinians' systematic incitement in their media, a educational system that bred hatred, and the glorification of violence made Israelis feel that their real purpose was not peace". Ook Richard Holbrooke was in zijn boek *To End a War* (1998) tot de conclusie gekomen dat de haatcampagne van de Servische leiders op de televisie *a root cause* was

van de genocide op 8500 moslims. En hadden volgens historici de genocide op zes miljoen Joden in Europa én de genocide in Ruwanda niet eenzelfde stramien laten zien? Ook de virulente haatcampagne van de Palestijnen tegen Israël is niet een begeleidend verschijnsel maar *a root cause* van het Israëlisch-Palestijnse conflict, die niet nóg langer mag worden genegeerd door politieke en geestelijke leiders in de wereld.

Daarom nam Mitchell onmiddellijk contact op met Hilary Clinton, de minister van Buitenlandse Zaken van de Amerikaanse regering van Obama. Toen Hilary Clinton nog Senator was, had zij er verscheidene keren op gewezen, dat er geen duurzame vrede in het Midden-Oosten mogelijk is, zonder dat de Palestijnse catechese van de verguizing van Israël verdwijnt. Hillary Clinton zei op 8 Februari 2007 over de nieuwste Palestijnse schoolboeken: "Vandaag herhaal ik nog eens, dat wij een onverbiddelijk halt moeten toeroepen aan de haatcampagne, waaraan Palestijnse kinderen worden blootgesteld. Voor alle mensen die zorg dragen voor de toekomst van hun kinderen en die werken aan de vrede, de stabiliteit en de veiligheid van de staat Israël moet dit de hoogste prioriteit hebben. Hetzelfde geldt voor allen die zich inzetten voor de toekomst van het Palestijnse volk. Ik heb in 2001, toen de eerste schoolboeken door de Palestijnse Autoriteit werden gepubliceerd, al geprotesteerd tegen het aanzetten tot haat en geweld in de schoolboeken. Ik heb me toen in New York aangesloten bij Nobelprijswinnaar Elie Wiesel, overlevende van Auschwitz, om de lessen van haat en geweld die in de Palestijnse scholen worden gegeven, krachtig te veroordelen. Het is voor mij zeer schokkend dat in de nieuwste Palestijnse schoolboeken, die onder verantwoordelijkheid van Mammoud Abbas werden samengesteld, het bestaan van de staat Israël klip en klaar wordt ontkend en zelfs wordt beweerd, dat er in de Tweede Wereldoorlog geen Holocaust heeft plaatsgevonden".

Toen George Mitchell Hilary Clinton uitvoerig had geïnformeerd over het essay dat Elihu Richter hem had gestuurd, zag zij kans om van de *catechese van de verguizing van Israël*, die de PA bleef verkondigen, de speerpunt te maken van het nieuwe Midden-Oosten beleid van de VS. Ook Obama was bereid de virulente haatcampagne tegen Israël niet langer te negeren. Een week nadat Elihu Richter zijn essay aan George Mitchell had gestuurd, zei Hilary Clinton op 23 april 2009 tot leden van het Amerikaanse congres het volgende: "Wij willen alléén samenwerken met de regering van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah, als zij ondubbelzinnig en met even zoveel woorden de principes van *het Kwartet* (De Verenigde Naties, de Verenigde Staten, de Europese Unie en Rusland) accepteert: het afzweren van het geweld, de erkenning van Israël, én de acceptatie van vroegere overeenkomsten en verplichtingen (inclusief die van de *Road Map*), waarin ondubbelzinnig staat, dat in fase 1 van het proces 'alle officiële Palestijnse instellingen (organen) een einde moeten maken aan de haatcampagne tegen Israël'".

In de zomer en herfst van 2009 kwam de brief van Elihu Richter en Israël Charny (4 2009) én het antwoord hierop van Hilary Clinton (23 april 2009) in talrijke kabinetsvergaderingen in Jeruzalem uitvoerig aan de orde. Op 19 januari 2010 zei Netanyahu tijdens de vergadering: "Het zijn niet alleen raketten die de veiligheid van Israël in gevaar brengen. Ook woorden kunnen levensgevaarlijk zijn". Een van de aanwezige ministers in het kabinet merkte toen op dat Sharon 18 november 2004 (hij had het aangetekend in zijn boekje!) had gewaarschuwd: "*De Palestijnse opvoeding en propaganda vormen een grotere bedreiging voor Israël dan Palestijnse wapens!*" Het is duidelijk dat de Israëlische regering voor de volle honderd procent instemde met de houding van de Amerikaanse regering en die van *het Kwartet*. Vredesbesprekingen kunnen nu nog niet vlot worden getrokken. Daarom besloot de Israëlische regering in het voorjaar van 2010 om in mei te starten met *voorbereidende* besprekingen tussen Israël en de Palestijnse Autoriteit. George Mitchell, de speciale afgezant van Obama in het Midden-Oosten, had 9 mei 2010 aan Netanyahu laten weten, dat Mahmoud Abbas bereid was om tijdens de voorbereidende besprekingen alles in het werk te stellen om een einde te maken aan de haatcampagne tegen Israël, én dat hij ook akkoord ging met de afspraak om telkens na twee maanden de balans op te maken.

Op 21 juli 2010 bracht de Palestinian Media Watch een rapport uit, getiteld *PA still inciting Hatred* (in eerste instantie bestemd voor de Israëlische regering), waaruit blijkt dat van alle mooie beloften die Mahmoud Abbas op 9 mei 2009 had gemaakt tegenover George Mitchell om een eind te maken aan de haatcampagne tegen Israël, helemaal niets terecht was gekomen. Volgens Itamar Marcus en Barbara Crook, de samenstellers van het rapport, blijft de PA maar zeggen en schrijven dat het bestaan van Israël niet wettig is, dat Israël helemaal geen recht heeft om te bestaan, dat er geen sprake is van een territoriaal conflict, maar dat de Palestijnen een religieuze oorlog voeren voor Allah om Israël te vernietigen, dat de PA op alle mogelijke manieren haat promoot door demonisatie, laster en smadelijke aantijgingen, én dat zij terreur en geweld verheerlijkt. Het rapport, dat ook aan de Amerikaanse regering en het Congres werd aangeboden, bewijst ook, dat Palestijnse televisie-programma's blijven zeggen, dat Israëlische steden zoals Jaffa en Haifa, Palestijnse steden zijn en dat het territorium waarop de staat Israël is gesticht, het thuisland van de Palestijnen is, dat in 1948 werd bezet. Politieke en geestelijke leiders interpreteren het conflict tussen beide volkeren als een *ribat*, dat wil zeggen als een godsdienstoorlog. Daarom heeft de Palestijnse president Mahmoud Abbas in de afgelopen maanden het recht van de Palestijnen verdedigt "om naar de gewapende strijd terug te keren" en beschrijft hij de voorbereidende besprekingen als een "tactische manoeuvre (.....) als een voorlopige maar niet als een definitieve beslissing!". Het rapport gaat vergezeld van een video-opname, die duidelijk laat zien dat de PA blijft onderwijzen dat we leven in een wereld, waarin Israël gewoon niet bestaat. In het hele onderwijs-materiaal van de PA is nog altijd geen kaart te vinden, waarop Israël als natie is aangegeven. De auteurs van het rapport citeren in dit verband een uitspraak van de Amerikaanse president Obama: "Het gebruikmaken van kaarten in het Palestijns onderwijs zonder dat Israël erop voorkomt is een ernstige bedreiging voor de veiligheid van Israël". Miljoenen Palestijnse kinderen en jongeren leren op school dat zij leven in een wereld zonder Israël. Alle kaarten die hangen aan de muur van Palestijnse kantoren en bureau's, alle officiële websites van de PA, alle schoolboeken en alle televisie-programma's laten ook na 9 mei 2010 Palestina zien *zonder Israël*.

In het genoemde rapport *PA still inciting Hatred* bewijzen de auteurs bovendien, dat de PA Israël blijft beschuldigen van het verspreiden van drugs en aids onder de Palestijnen. "*De ergste aantijging waarvan Israël wordt beschuldigd, is, dat het moorden en het aanrichten van massaslachtingen het gedrag van Israëliërs kenmerken, ja dat het hun is aangeboren om zo te handelen. De ware natuur van Israël is verschrikkelijk onmenselijk, lelijk en wreed*". In juni 2010 liet de Palestijnse televisie voor de zoveelste keer (van oktober 2007 tot december 2009 elke dag!) een muziek-video zien, waarin een gigantische slang het hele land Palestina in zijn wurggreep heeft om alle inwoners te vergiftigen. Op het 3de Palestijnse Festival voor Cultuur en Educatie, dat in juni 2010 te Ramallah werd gehouden, waren actrices te zien, die gewapend wilde dansen uitvoerden en een lied zongen, waarin geweld tegen Israël werd verheerlijkt en de martelaren-dood als een verheven ideaal werd geprezen. De dansen werden uitgevoerd in aanwezigheid van de ministers voor Cultuur en Vrouwen-emancipatie. Het jaarlijks terugkerende Festival wordt gesponsord door de Nationale Commissie voor opvoeding, wetenschap en cultuur van de PLO.

De auteurs van het rapport *PA is still inciting Hatred* van 21 juli 2010 concluderen: "Als wij uitspraken van politieke en geestelijke leiders van de Palestijnse Autoriteit analyseren, als wij nagaan hoe de Palestijnse jeugd wordt onderwezen, als wij in kaart brengen hoe sinds het begin van de voorbereidende besprekingen in mei 2010, in de media de haat en vijandschap tegen Israël wordt gevoed, dan is heel evident, dat de Palestijnse Autoriteit niet de voorwaarden heeft vervuld, die de Amerikaanse minister Clinton van Buitenlandse Zaken op 23 april 2009 heeft gesteld om het vredesproces weer vlot te trekken, integendeel, de PA heeft niets ondernomen om de virulente vijandschap en haat tegen Israël uit te bannen. In de eerste twee maanden sinds het begin van de voorbereidende besprekingen heeft de PA gefaald om deze voorwaarden ondubbelzinnig te vervullen. De Palestijnse Autoriteit heeft

het tegenovergestelde gedaan! De PA gaat maar door met het ondubbelzinnig en expliciet ontkennen van het bestaan van Israël, het promoten van vijandschap en haat tegen Israël én het verheerlijken van terreur en geweld”

Wat was het antwoord van president Mahmoud Abbas op het rapport *PA still inciting Hatred against Israël* van 21 juli 2010? Itamar Marcus (auteur) had het rapport ook gestuurd naar Hilary Clinton, de minister van Buitenlandse Zaken van de Amerikaanse regering, die het uitvoerig besprak met Obama. Toen Mahmoud Abbas, de president van de Palestijnse Autoriteit eind juli 2010 in het Witte Huis door de Amerikaanse president werd ontvangen, kwam het zojuist genoemde rapport natuurlijk uitvoerig ter sprake. Obama sprak zijn diepe teleurstelling uit en herhaalde wat zijn minister van Buitenlandse Zaken al op 23 april 2009 had gezegd: “Alle officiële organen moeten een einde maken aan de haatcampagne tegen Israël, voordat de vredesbesprekingen tussen beide volkeren weer kunnen worden hervat!”. Wat was hierop het antwoord van de Palestijnse president? Hij zei: “*I say in front of you, Mr.-President, that we have nothing to do with incitement against Israël, and we are not doing that*” (“Ik zeg, nu ik tegenover u zit, meneer de president, dat wij niets te maken hebben met een haatcampagne tegen Israël, wij doen dat helemaal niet”). De Amerikaanse president was sprakeloos en kon niet geloven wat Abbas hem antwoordde. In het najaar van 2010 heeft de Palestijnse president telkens opnieuw ontkend, dat de PA een virulente haatcampagne tegen Israël voert. In september 2010 bracht de Palestinian Media Watch een tweede rapport uit, getiteld *PA Incitement against Israël on the Rise*, waarin de ontwikkelingen over de maanden juli en augustus 2010 werden geanalyseerd. Dit rapport werd op 4 november 2010 uitvoerig besproken op het ministerie van Buitenlandse zaken en Defensie te Jeruzalem. Opnieuw was duidelijk geworden dat de Palestijnse president zich niet aan de belofte had gehouden, die hij op 9 mei 2010 tegenover George Mitchell, de speciale afgezant van de Amerikaanse president in het Midden-Oosten, had gedaan. Integendeel, de haatcampagne tegen Israël nam steeds ernstiger vormen aan.

Naar aanleiding van de afschuwelijke moord op het gezin Fogel in Itamar, waarbij op 11 maart 2011 Rabbi Udi Fogel (36), diens vrouw Ruth (35), en de kinderen Yoav (11), Elad (4) en Hadas (3 maanden) op een gruwelijke wijze om het leven kwamen, werden in heel Israël in de media maanden lang een verband gelegd tussen de virulente haatcampagne van de PA tegen Israël en deze ten hemel schreiende moorden in Itamar. Dit gebeurde ook tijdens de bijzondere kabinetsvergadering op 13 maart 2011. Tijdens deze zitting van het kabinet hield brigadier generaal Yossi Kuperwasser van het ministry of Strategic Affairs een presentatie van de Palestijnse haat campagne tegen Israël, waaraan ik het volgende ontleen: “Nu heel Israël vandaag treurt om de afschuwelijke moord op de familie Fogel in Itamar, zijn leden van de Fatah-partij van Mahmoud Abbas in Ramallah bijeen, omdat een belangrijk plein van de stad de naam krijgt van Dalal al-Mugrabi, de terrorist die in 1978 een bus opblies, waarbij zevenendertig Israëliërs werden gedood en eenenzeventig gewond. Dat dit vandaag gebeurt is een teken aan de wand! Sinds het voorjaar van 2010 heb ik, mede naar aanleiding van de oproep van twee hoogleraren van de Hebreeuwse universiteit, bijna een jaar lang met leden van het Kabinet en de Knesset, en met geestelijke en politieke leiders in binnen- en buitenland gesprekken gevoerd over de Palestijnse haatcampagne tegen Israël. Er is werkelijk niemand te vinden die niet van oordeel is dat aan deze campagne een onverbidde halt moet worden toegeroepen. In de media van de PA kunnen we dagelijks lezen en horen, dat de Joden geen recht hebben om hier in het Midden-Oosten te zijn, ja dat ze geen recht hebben om überhaupt ergens in de wereld te zijn. Dat geldt heel bijzonder voor de schoolboeken, waarin Israëls bestaan niet wordt vermeld. Er zijn geen kaarten waarop Israël is getekend. In cartoons die dagelijks in Arabische en Palestijnse kranten verschijnen, worden Joden getypeerd als figuren, die géén mensen zijn. In de officiële krant van de PA, de al-Hayat al-Jadida, werd onlangs een cartoon gepubliceerd van Muhammad Saba’ana: je ziet een hoog zwangere Palestijnse vrouw die zegt: ‘Ik ben in mijn achtste maand met een shahid (een martelaar) in mijn buik!’ (zie cartoon hierboven). En op de Palestijnse TV spelen kinderen een ‘Suicide Bomber Game’: het gaat er om wie in staat is om als eerste als martelaar

voor de bevrijding van Palestina te sterven! En als Mahmoud Abbas de band 'Alashekeen', die zingt over de heilige oorlog en de aanstaande vernietiging van Israël, via een presidentieel decreet promoot tot de nationale band van de PA, wie gelooft dan nog dat de Palestijnse Autoriteit serieus verlangt naar vrede met Israël?" Toen een minister van het kabinet tijdens de Powerpoint-presentatie Kuperwasser vroeg, of de PA verantwoordelijk is voor de afschuwelijke moord op de familie Fogel in Itamar, antwoordde hij: "Ik geloof niet dat de PA de terroristen stuurt, maar zij creëert door de haatcampagne zo'n klimaat in het land, dat de Palestijnen gaan geloven dat Joden helemaal geen recht hebben om hier te zijn en dat zij wrede schepselen zijn, die allesbehalve menselijk zijn. En dan is het niet vreemd, dat elke vorm van terreur wordt gerechtvaardigd. Daarom moet deze brainwashing van het Palestijnse publiek zo spoedig mogelijk worden gestopt".

De Satanische vrede van Israël

(Een karikatuur in de Palestijnse krant Al-Ittihad waarin Israël wordt afgeschilderd als de Doodsengel met een olijftak in zijn mond.

Ook opgenomen in programma van televisie-uitzending van Palestijnse Autoriteit)

Op 14 maart 2011 werd op de Israëlische Radio Mahmoud Abbas, de president van de Palestijnse Autoriteit, geïnterviewd. Toen de interviewer de president had verteld dat het hele kabinet er diep van overtuigd is, dat de alarmerende haatcampagne van de PA de grond had voorbereid voor de ten hemel schreiende terreur in Itamar, die leidde tot het vermoorden en verminken van de ouders en drie kinderen van de familie Fogel, antwoordde Mahmoud Abbas zonder blikken of blozen: "There is no Palestinian Incitement against Israël in schools and Mosques" ("Er is helemaal geen sprake van een aansporing tot haat tegen Israël in scholen en moskeeën"). Hij voegde er aan toe, dat het ministerie voor godsdienstige zaken enige tijd geleden had besloten, dat de imans van alle Palestijnse moskeeën elke week dezelfde preek zouden ontvangen van het ministerie. In een telefoongesprek tussen Netanyahu en Abbas (zaterdag 12 maart 2011) had Abbas gezegd, dat de Palestijnse veiligheidsdienst zelfs vuurwerk had verboden, waarop Netanyahu had geantwoord: "Wij zijn helemaal niet geïnteresseerd in jullie fireworks, maar wel in jullie firewords, die elke dag ons land in brand steken!"

Op 18 maart 2011 maakte Netanyahu in de Knesset bekend dat het kabinet op 13 maart 2011 een opmerkelijk besluit had genomen, namelijk het publiceren van een *Palestinian Incitement Index*. De Index zal vier keer per jaar verschijnen en alle uitingen van vijandschap en haat tegen Israël registreren en analyseren. De Index zal worden samengesteld door de volgende instanties: Military Intelligence, The Israel Defense Forces Spokesmans Office, de Foreign Ministry, The Shin Bet Security Services, en The Coordinator of Government Activities in the Territories. Brigadier generaal Yossi Kuperwasser zal het werk coördineren! De Index zal via de ambassades over de hele wereld worden verspreid om een internationale campagne te voeren: de PA onder leiding van Mahmoud Abbas zal worden gedwongen eindelijk de haatcampagne tegen Israël te staken. De onophoudelijke haatcampagne van de PA tegen Israël mag ook niet nog langer worden genegeerd door: Het Vaticaan, De Wereldraad van kerken, de PKN, de Lutherse Synode, de Nederlandse Bisschoppen-conferentie, de landelijke Raad van Kerken en de Raad van Patriarchen en Bisschoppen in het Midden-Oosten.

Op 29 maart 2011 schreven Mark Kirk en Kirsten Gillibrand, senatoren van de Amerikaanse Senaat, mede namens 25 andere senatoren, de volgende brief aan Hillary Clinton, minister van Buitenlandse Zaken: "Naar aanleiding van de brute moord op een Joodse familie in Itamar (Israël) en de aanslag van een zelfmoordkommando op een bus met inwoners van de stad Jeruzalem, schrijven wij u over de onophoudelijke ophitsing tot vijandschap en haat tegen Joden en Israël in de Palestijnse media, moskeeën en scholen en in geschriften die officiële organen van de Palestijnse Autoriteit publiceren. Wij zouden graag willen weten welke bijzondere stappen u gaat zetten om een eind te maken aan deze gevaarlijke aanzetting tot haat, die ook de verheerlijking van terroristen en de jihad impliceert én antisemitische stereotypen in de Palestijnse media. Hiervan zijn talrijke voorbeelden te geven, die ook het kabinet van de prime-minister heeft gepubliceerd. Wij beperken ons tot de eerste maanden van dit jaar: Op 9 maart 2011 hield Sabri Saidam, adviseur van president Mahmoud Abbas, een toespraak, waarin hij onderstreepte dat Palestijnen weer hun wapens op Israël moesten richten. Hij vroeg het Palestijnse volk ook om er goed op te letten hoe de financiële positie van de families van de martelaren is. Sabri Saidam zei tenslotte dat de herdenking van Dalal Mughrabi (die in 1978 bij een zelfmoordaanslag aan de kust een bloedbad had aangericht) dit jaar zou plaatsvinden in de stad El Bireh, waar een plein haar naam zou krijgen. Op 9 februari 2011 zond de officiële Palestijnse televisie een programma uit, getiteld "Vrouwen als voorbeeld", waarin onder meer Dalal Mughrabi als martelaar werd verheerlijkt en als voorbeeld gesteld voor Palestijnse vrouwen. In de zomer van 2010 droegen ook verscheidene zomerkampen voor kinderen de naam Dalal Mughrabi. Op 24 januari 2011 overhandigde de Gouverneur van Jenin namens president Mahmoud Abbas, aan de familie van de Palestijnse terrorist Khaldoun Samoudi, die bij een zelfmoordaanslag om het leven was gekomen, een

cheque van 2000 dollar ter ondersteuning. Op 2 januari 2011 konden we in de officiële krant van de Palestijnse Autoriteit Al Hayat Al-Jadida lezen, dat Azzam Al-Ahmed, lid van de Fatah Central Committee tijdens het 46ste anniversarium van de oprichting van de politieke partij Fatah had gezegd in zijn toespraak: “De politieke partij Fatah is een beweging van de massa onder de Palestijnen, die geloven in de revolutie van het volk, dat het recht heeft om alle middelen te gebruiken om weerstand te bieden teneinde het doel te bereiken (de vernietiging van de staat Israël!)”. De Palestijnse Autoriteit moet actie ondernemen om een onvoorwaardelijk halt toe te roepen aan de haatcampagne, die leidt tot dergelijke misdaden. Wij vragen u dringend van de Palestijnse Autoriteit opnieuw te eisen dat zij stopt met deze afschuwelijke campagne tegen Israël”. Ondertekening door 27 leden van de Senaat in Washington.

Jacobus, de broer van Jezus van Nazareth en de eerste bisschop van Jeruzalem, schreef een paar duizend jaar geleden in overeenstemming met de eeuwenoude Joodse wijsheid, dat het dodelijkst wapen van de mens de taal is, die een wereld in brand steekt. En de eminente Joodse geleerde Abraham Heschel schreef in de 20ste eeuw, dat **“het niet gaskamers zijn die in Auschwitz miljoenen Joden hebben vermoord, maar woorden van vijandschap en haat”**, die de eeuwen door op hen werden afgevuurd.

Nijkerk, 7 april 2011

D. Een grove leugen verspreidt zich over alle continenten van de wereld: Israël is een apartheidsstaat³.

In de *Internationale Spectator*, uitgave van het Nederlands Instituut voor internationale betrekkingen "Clingendael", schreef prof.dr.S.W.Couwenberg, oud-hoogleraar staats- en bestuursrecht aan de Erasmusuniversiteit te Rotterdam een paar jaar geleden op de opiniepagina een artikel, getiteld *Israël en het apartheidsbewind in Zuid-Afrika: een vergelijking*, waaraan ik het volgende ontleen: "De in 1948 gestichte staat Israël vertoont in grondslag en

³ Op vrijdag 3 juni 2011 organiseerde stichting WAAR. (Werkgroep voor Accuratesse en Autenticiteit in Reportages) een symposium in congrescentrum De Schakel in Nijkerk met als thema 'Boycot van Israël: weg naar vrede?', over de culturele boycot en delegitimering van Israël. Het evenement werd o.a. gesponsord door Christenen voor Israël. Sprekers waren Europarlementarier mr. drs. Hans van Baalen; hoogleraar aan het Simon Wiesenthal Instituut in Brussel, prof. dr. Hans Jansen; universitair hoofddocent aan de Rijksuniversiteit Utrecht, mr. dr. Matthijs de Blois; rabbijn dr. Tzvi Marx. Aan het eind van de middag werden stellingen besproken en conclusies opgesteld. Dit is de tekst van het referaat van Prof.Jansen.

beleid, evenals het Zuid-Afrikaanse apartheidsregime, duidelijk etnisch-nationalistische en koloniale trekken, zoals een exclusief joods karakter, discriminatie van in Israël achtergebleven Arabieren, kolonisatie en territoriale expansie via de nederzettingenpolitiek in bezet gebied, opgevat als welkome gebiedsuitbreiding of 'bevrijding van het bijbelse en historische Israël' en als zodanig geïnspireerd door de zogenaamde Groot-Israël-ideologie". Ten onrechte schrijft hij verder: "Op de Wereldconferentie van de Verenigde Naties tegen Racisme in Durban in 2001 werd Israël voor het eerst officieel beschuldigd van racisme en apartheid". Die beschuldiging dateert echter al vanaf 1975. De revolutionaire verandering die optreedt in het islamitische beeld van de joden, escaleert op 10 maart 1975, wanneer een grote meerderheid van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties de beruchte resolutie 3379 aanneemt, waarin het zionisme met een vorm van racisme wordt gelijkgesteld, en de politiek van de staat Israël met de apartheidspolitiek van Zuid-Afrika. Pas in het begin van de negentiger jaren van de vorige eeuw wordt deze resolutie ingetrokken en de vorige secretaris van de VN sprak er zijn afschuw over uit dat deze verklaring door de VN ooit was afgegeven.

Elke vergelijking die wordt gemaakt tussen Israël en het apartheidsbewind van de blanken in Zuid-Afrika gaat volkomen mank. In hetzelfde jaar 1948 waarin de racistische apartheidstaat in Zuid-Afrika het levenslicht zag, werd ook de staat Israël gesticht, die wezenlijk democratisch is en niet racistisch. In de onafhankelijkheidsverklaring die Ben Goerion op 14 mei 1948 voorlas, staat: "De staat Israël zal openstaan voor Joodse immigratie en voor de inzameling onzer ballingen, zal het land ontwikkelen in het belang van al zijn inwoners, zal grondvest zijn op de leer van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede overeenkomstig de visioenen van Israëls profeten, zal de volledige sociale en politieke gelijkheid van al zijn burgers zonder onderscheid van geloof, ras of sekse bevorderen, zal de volle vrijheid garanderen van geweten, godsdienst, onderwijs en opvoeding, zal de heiligheid en onschendbaarheid van de heilige plaatsen aller godsdiensten in ere houden, en zal trouw zijn aan de principes, zoals die zijn neergelegd in het Handvest van de Verenigde Naties". Deze verklaring impliceert natuurlijk niet dat er geen discriminatie in Israël bestaat. Ik begin al jaren elke dag met het digitaal lezen van het Israëlische dagblad *Haaretz* en dan valt me op, hoe in deze nog jonge staat op alle niveau's fel wordt gedebatteerd over vormen van discriminatie waartegen men de strijd aanbindt. In deze zin is Israël geen uitzondering onder alle democratische staten in de wereld, die allen zonder enige uitzondering met dit probleem worstelen. Maar iedereen die meent dat in Israël minderheden meer worden gediscrimineerd dan elders, moet zich het volgende goed realiseren (zie: ADL, *Israel and Apartheid: The Big Lie*, 29 augustus 2005):

Israëlische burgers genieten volledige gelijkheid voor de wet. Dit geldt niet alleen van Joden, maar ook van de meer dan een miljoen moslim- en christen-Arabieren, die één vijfde van de totale bevolking uitmaken. In tegenstelling met de zwarten in Zuid-Afrika hebben Arabische burgers dezelfde politieke rechten als Joodse Israëliërs: zij kunnen lid worden van alle politieke partijen, hebben stemrecht, worden gekozen en afgevaardigd naar gemeentebesturen, de Knesset én zijn lid van het Hoger Gerechtshof en het kabinet. In de stad Jeruzalem wonen 120.000 Arabieren, die allen zonder uitzondering het Israëlisch staatsburgerschap kunnen krijgen, maar de meerderheid van hen heeft er voor gekozen om Jordaniër te blijven en worden door Israël als zodanig aanvaard. In 1996 en 2005 mochten de Arabieren in Jeruzalem hun stem uitbrengen op de Palestijnse Autoriteit. De buitengewone lage opkomst hebben waarnemers toegeschreven aan de corruptie van de PA. Israël is een van de weinige landen in het Midden-Oosten en weidere regio's waar aanhangers van andere godsdiensten dan de Joodse in alle vrijheid hun geloof kunnen belijden. Dit staat in schril contrast met Saudi Arabia, waar alleen het islamitisch geloof mag worden gepraktiseerd, en met Irak en Pakistan waar met name christenen door moslim-terroristen worden vervolgd (zie het schokkende relaas van Betsy Udink, *Allah en Eva*, 2006), in schril contrast ook met de Palestijnse gebieden, waar talrijke christenen als gevolg van de islamisering van deze gebieden het land verlieten, met Libanon, waar de exodus van christenen het gevolg is van de verontrustende invloed van Hezbollah op de samenleving én van de moorden op christelijke leiders door Sy-

rië. Tenslotte: Arabische studenten en professoren geven colleges en debatteren met Israëliëse studenten en professoren aan alle universiteiten in Israël, en aan de universiteit van Haifa is 20% van de studenten Arabisch. Geen redelijk mens die geen vreemdeling is in Jeruzalem zal ontkennen dat discriminatie ook in Israël een probleem is, maar aard en omvang hiervan is niet exceptioneel, en discriminatie is nog heel wat anders dan apartheid!

Ook als het gaat om de politiek van Israël met betrekking tot de Palestijnen is het niet moeilijk aan te tonen dat Israël niet wenst te regeren over het Palestijnse volk in de zogenaamde bezette gebieden, dat wil zeggen de Gazastrook en de West-oever, die Israël in de Zesdaagse Oorlog van 1967 annexeerde. Daar zijn veel bewijzen voor te geven. Onmiddellijk na de Zesdaagse Oorlog drong de Israëliëse regering er bij de Arabische leiders op aan om met vredesonderhandelingen te beginnen. Israël was bereid om in ruil voor een vredesverdrag de veroverde gebieden onmiddellijk af te staan. Heel even gloorde er hoop, omdat men dacht dat de Arabische politici na hun tweede nederlaag bereid zouden zijn om na bijna twintig jaar eindelijk in vrede met Israël te leven. Niets bleek minder waar. Gamal Abdel Nasser, president van Egypte, trok de volgende consequenties uit de nederlaag die de Arabieren in de Zesdaagse Oorlog hadden geleden: "Het leven heeft voor ons geen betekenis meer en is waardeloos, als niet elk voetbreed stukje grond van Palestina is bevrijd".

Geen wonder dat op de topconferentie van de Arabische leiders, die 1 september 1967 in Khartoum werd gehouden, uit de mond van alle Arabische politici de berucht geworden drie nééns klonken die bijna als dogma's in de notulen van de topconferentie werden vastgelegd: "Géén vrede met de staat Israël, géén erkenning van de staat Israël, en géén onderhandelingen met de staat Israël". Op 22 november 1967 aanvaarde de Veiligheidsraad van de VN de volgende resolutie: "Terugtrekking van gewapende Israëliëse eenheden uit gebieden welke in het jongste conflict (De Zesdaagse Oorlog) werden bezet; stopzetting van alle oorlogsbetuigingen of oorlogstoestanden, alsmede respect voor en erkenning van de soevereiniteit, territoriale integriteit en politieke onafhankelijkheid van iedere staat in het gebied, en hun recht op leven in vrede binnen veilige en erkende grenzen, gevrijwaard van dreigementen of gewelddaden". Welnu, prof. Couwenberg citeert dit artikel om te illustreren dat Israël deze (en andere) resoluties van de Veiligheidsraad aan zijn laars zou lappen. Opmerkelijk is dat hij een heel belangrijk deel van de tekst van de resolutie gewoon weglaat, namelijk de woorden: "(...) en hun recht op leven in vrede binnen veilige en erkende grenzen, gevrijwaard van dreigementen of gewelddaden". Het is duidelijk dat Israël wordt gesommeerd veroverde gebieden terug te geven in ruil voor vrede, erkenning van Israël door de Arabische naties en veilige grenzen. Maar Couwenberg laat deze laatste zin helemaal weg en bovendien negeert hij volkomen het onmiskenbare historische feit dat Israël deze resolutie 242 van de Veiligheidsraad onmiddellijk aannam, maar dat alle Arabische leiders in het Midden-Oosten resolutie 242 van de VN radicaal verwierpen, in overeenstemming met de verklaring die zij in Khartoum hadden afgegeven: "Géén vrede met de staat Israël, géén erkenning van de staat Israël, en géén onderhandelingen met de staat Israël". Op 17 Juli 1968 publiceert de P.L.O. het Handvest waarin tot op heden staat: in *Artikel 9*: Gewapende strijd is de enige manier om Palestina te bevrijden. Daarom is het de algemene strategie, niet slechts een tactische fase. Het Palestijnse Arabische volk bevestigt zijn absolute vastberadenheid en onwankelbare beslissing de gewapende strijd voort te zetten en te ijveren voor een gewapende volksrevolutie om zijn land te bevrijden en ernaar terug te keren. Het bevestigt ook zijn recht op een heel normaal leven in Palestina en er het recht op zelfbestemming en soevereiniteit over het land uit te oefenen". .

De Oslo-akkoorden van augustus 1993 zijn het zoveelste bewijs dat Israël resolutie 242 wil uitvoeren op de voorwaarden die de Veiligheidsraad stelde: Bijna het hele Palestijnse volk (ongeveer 3 miljoen), waarover Israël sinds de Zesdaagse Oorlog van 1967 zijn gezag liet gelden, wordt door de Palestijnse Autoriteit bestuurd. Met het ontketenen van de 2de intifada in September 2000 en de zelfmoordoperaties verbrak Arafat, zoals hij zelf openlijk toegaf, de Oslo-akkoorden. Arafat verwierp het vredesvoorstel van Barak-Clinton van juli/december

2000. Ehud Barak had een heel redelijk voorstel aan de Palestijnen voorgelegd, waarbij Israël zich uit het grootste gedeelte, zo'n 95 procent van de West-oever en volledig uit de Gazastrook zou terugtrekken met ontmanteling van de Joodse nederzettingen. Een Palestijnse staat zou worden opgericht, die de soevereiniteit over Oost-Jeruzalem zou krijgen. Last but not least trok Israël zich in de zomer van 2005 terug uit de Gazastrook. Omdat Palestijnen vanuit de Gazastrook Israël met raketten blijft bestoken, moest het leger telkens de Gazastrook weer binnentrekken om de Israëlische burgers veiligheid te garanderen. Israël is nog altijd bereid resolutie 242 van de Veiligheidsraad uit te voeren, op voorwaarde dat Israël door de Palestijnse Autoriteit wordt erkend, de Palestijnen geen geweld gebruiken en Israël kan leven in een land met veilige grenzen. De conclusie is: Israël van apartheid beschuldigen is een grove leugen.

Tenslotte zou ik mijn collega een aantal vragen willen stellen: 'Waarom verzwijgt u dat honderden vooraanstaande Arabische wetenschappers en geestelijke leiders op hun topconferenties (Cairo in 1968 en Teheran tijdens 1ste en 2de intifada) de drie nééns van de politieke leiders (Khartoum 1 september 1967) hebben onderschreven? Waarom verzwijgt u dat er grote overeenstemming bestaat tussen Palestijnse wetenschappers, hoogleraren, leraren, politici, imams, juristen, journalisten, columnisten, cartoonisten en makers van radio- en televisieprogramma's als het gaat om de uiteindelijke verdwijning van de staat Israël? En waarom verzwijgt u dat tot op heden geen tittel of jota is geschrapt uit de zogenaamde charters (Handvest van Hamas: artikel 11 en 13; Handvest van de PLO: artikel 9, 15, 19, 20, 21 en 22; en Handvest van Al-Fatah (de politieke partij van Abbas): artikel 12 en 19), waar in tal van varianten wordt geformuleerd dat de staat Israël geen bestaansrecht heeft en vernietigd moet worden? Tenslotte: waarom zwijgt u over het Palestijnse onderwijs, waarin aan meer dan 1 miljoen kinderen, leerlingen en studenten tot op vandaag wordt geleerd dat Israël uiteindelijk in een heilige oorlog vernietigd moet worden?'. Té veel Arabieren en Palestijnen zien héél Palestina als hun onopgeefbare kolonie, dat de islam in 638 heeft bezet en geannexeerd.

Nijkerk, 3 juni 2011

Prof.dr.Hans Jansen, auteur van het standaardwerk *Christelijke theologie na Auschwitz. Theologische en kerkelijke wortels van het antisemitisme*, Den Haag 1981 (6de editie, Amsterdam 2000), was van 1990-2001 titularis van de James William Parkes leerstoel voor de geschiedenis van christelijke literatuur over Jodendom en Joden van de faculteit Letteren en Wijsbegeerte aan de Vrije Universiteit te Brussel. Sinds 2002 is hij verbonden aan het Simon Wiesenthal Instituut te Brussel, waar hij elke week colleges geeft over de islamisering en globalisering van de Europese jodenhaat en over de plaats van het Jodendom in de grote filosofische systemen. Hij heeft talrijke werken op zijn naam staan en verscheidene boeken en artikelen werden in het Engels, Duits, Zweeds en Noors vertaald. In 2005 schreef hij voor politieke en geestelijke leiders in Europa het essay *Onderwijs van Palestijnse Autoriteit moedigt aan tot heilige oorlog tegen Israël* (uitgave van Christians for Israël International) en *The Education System of the Palestinian Authority is Inciting a Holy War agaisnt Israel* (uitgave van European Coalition for Israel); *Van Jodenhaat naar zelfmoordterrorisme. Islamisering van het Europese antisemitisme in het Midden-Oosten*, voorjaar 2006, uitgever: Groen (Jongbloed) te Heerenveen, 2de editie september 2006, 1050 pagina's. Bij dit boek hoort het volgende digitale boek: *Beeld van Israël en Joden in Arabisch/Palestijnse en Iraanse cartoons tijdens en na de Al-Aqsa-Intifada* (Is CD-rom met 4500 cartoons in kleur en zwart/wit). Beide publicaties zijn een bestseller geworden; *Protest van Erasmus tegen renaissance van Hebreeuwse literatuur*, uitgever: Groen (Jongbloed), te Heerenveen, 135 pagina's. In 2004 ontving hij de Israël-Prijs van de World Zionist Organization voor zijn hele oeuvre..

Stichting Wiesenthal-Fonds Alphen aan den Rijn

A. Staat van baten en lasten over 2010

B. Oproep aan donateurs om wetenschappelijk onderzoek te steunen